U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Radana Malíka v právní věci **žalobce C. spol. s r. o.,** zastoupeného advokátem JUDr. Tomášem Brzobohatým, Ph.D., se sídlem v Praze 1, Klimentská 10, proti **žalovanému Úřadu průmyslového vlastnictví,** se sídlem v Praze 6, Antonína Čermáka 2a, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ve věci výmazu slovní ochranné známky z rejstříku ochranných známek,

takto:

Žaloba **se odmítá.**

Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Vrchního soudu v Praze dne 13. 11. 2002 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2002 č. j. O 81888, kterým byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12.3.2002 o zamítnutí návrhu na výmaz slovní ochranné známky z rejstříku ochranných známek..

Vrchní soud v Praze do dne 31. 12. 2002 ve věci nerozhodl; proto věc převzal dnem 1. 1. 2003, kdy nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v souladu s § 132 s. ř. s. tuto neskončenou věc, u níž byla dána věcná příslušnost vrchního soudu, Nejvyšší správní soud a dokončí v ní řízení.

Podle § 2 s. ř. s. poskytují ve správním soudnictví soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto nebo zvláštním zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon. Z rozhodování soudů ve správním soudnictví jsou podle § 6 s. ř. s. vyloučeny věci, o nichž to stanoví tento nebo zvláštní zákon. Takovým zvláštním zákonem je občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), který v § 244 odst. 1 stanoví, že rozhodl-li orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, orgán zájmové nebo profesní samosprávy, popř. smírčí orgán zřízený podle zvláštního právního předpisu (dále jen „správní orgán“) podle zvláštního zákona o sporu nebo o jiné právní věci, která vyplývá z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů a nabylo-li takové rozhodnutí právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském

soudním řízení. Tato právní úprava má zajistit účastníkům v případech, kdy správní orgán rozhodoval v rámci své kompetence o soukromoprávní věci, jiný způsob ochrany jejich práv než v řízení ve správním soudnictví.

Z citovaných ustanovení vyplývá, že rozhodování ve věcech soukromoprávních náleží podle platné právní úpravy soudům, které postupují podle o. s. ř.; je tedy nutno vyřešit otázku, zda v daném případě rozhodl správní orgán ve věci soukromoprávní nebo veřejnoprávní, neboť to je podstatné pro vymezení hranice věcné příslušnosti mezi soudy „obecnými“ a soudy, které věc projednávají ve správním soudnictví.

Dualizmus práva soukromého a veřejného není problémem novým. Právní řád totalitního období však tuto otázku záměrně pomíjel, protože především z politických důvodů nebylo fakticky, ani doktrinálně respektováno dělení práva na soukromé a veřejné. Platný právní řád sice uznává dělení práva na soukromé a veřejné, obecně platná definice soukromého a veřejného práva však podána nebyla. Nutno též připomenout, že některá právní odvětví, např. právo pracovní, nelze beze zbytku zařadit do žádné z uvedených kategorií, a to proto, že prvky soukromoprávní a veřejnoprávní jsou v praktickém životě úzce propojeny a prolínají se. To však nic nemění na tom, že dělení na právo soukromé a veřejné je stále funkční.

V daném případě rozhodoval žalovaný o návrhu na výmaz ochranné známky podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů. Pravomoc žalovaného jako ústředního orgánu státní správy na ochranu průmyslového vlastnictví (§ 1 odst. 1 zákona č. 14/1993 Sb.) rozhodovat mimo jiné o poskytování ochrany ochranným známkám vyplývá z § 2 písm. a) citovaného zákona. Přesto, že v tomto ani v jiném zákoně není obsažena legální definice pojmu průmyslového vlastnictví, představuje tento pojem podle právní teorie souhrn zvláštních absolutních subjektivních práv k nehmotným statkům průmyslově (tedy opakovaně hospodářsky) využiatelným, a jejich právní ochranu. Předmětem průmyslového vlastnictví (tedy zvláštních absolutních práv, resp. zvláštní právní ochrany) jsou podle tohoto vymezení vynálezy, užitné a průmyslové vzory, topografie polovodičových výrobků a odrůdy rostlin; dále jsou to ochranná označení: ochranné známky, označení původu, zeměpisná označení a obchodní firmy. Ochranná známka je statkem nehmotné povahy, která je jako součást průmyslových práv podřaditelná pod pojem průmyslového vlastnictví; lze ji tedy považovat za jinou majetkovou hodnotu. Podle § 118 odst. 1 občanského zákoníku jsou předmětem občanskoprávních vztahů nejen věci, ale i, pokud to jejich povaha připouští, práva a jiné majetkové hodnoty. Tyto majetkové hodnoty jsou tak nepochybně způsobilé být předmětem občanskoprávních vztahů. Lze proto učinit závěr, že vztahy upravené právem průmyslového vlastnictví tvoří specifickou oblast občanskoprávních vztahů. Na tomto charakteru průmyslových práv nemění nic ani ta skutečnost, že pro průmyslové vlastnictví je typické prolínání veřejnoprávních aspektů, když nakládání s nimi je podřízeno předpisům veřejného práva a jsou tedy chráněny nejen prostředky práva soukromého, ale i práva veřejného. Česká republika tím též plní své platné mezinárodněprávní závazky.

Z těchto důvodů proto dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozhodování o ochranných známkách je rozhodováním orgánu veřejné správy o právní věci vyplývající z občanskoprávních vztahů.

Vzhledem k tomu, že žalovaný rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromé věci, Nejvyšší správní soud žalobu v souladu s § 46 odst. 2 s. ř. s. odmítl.

Žalobce může podle § 46 odst. 2 s. ř. s. podat do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení žalobu proti napadenému rozhodnutí žalovaného u místně příslušného okresního (obvodního) soudu.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., když žaloba byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení n e j s o u opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. června 2003

JUDr. Eliška C i h l á ř o v á
předsedkyně senátu